

Jó reggelt virágaim!

Jól aludtatok?

A reggeli ébredés után kinn az erkélyen nap nap után felteszi ezt a kérdést. Persze, előbb leltárba veszi a tagjait, s nagyon boldog, hogy mindegyik mozog, ha kicsit csikorogva is.

A virágok pedig örülnek a társalgásnak.

Szűkebb lett a világ, nincs kivel társalogni.

Maradj otthon! Ez most a jelszó.

Hát ő aztán itthon maradt.

És várta a fejleményeket.

Tudott, persze, tudott és olvasott, hallott ő a Kínából előbukkanó, világot fenyegető vírusról.

Tudott, persze, tudott és olvasott, tanult ő,- már a szakmája miatt is,- nagy járványokról, szegény Kaffka Margit is felvillant emlékezetében, aki az első nagy influenza járványban, a spanyol náthában kisfiával együtt vesztette életét, de azért ez más. Hogy ő is szereplő legyen benne! ... meg a családja is... meg az ismerősök... meg az ország... a világ! Rémes!

Mit lehet tenni?

Hát itthon maradni. Megértette: ezt várják tőle. Minden fórum ezt mondja, kéri, figyelmezteti, énekli, sőt, harsogja.

Maradj itthon!

Elsősorban az ő korosztálya, az öregek védelmében. Hiszen az idős, az elkopott, törékeny test nem veheti fel eséllyel a harcot egy virgonc, kalandvágó kis valamivel... ami nem is látható! Nem veheti fel a versenyt, de elkerülheti a bajt. Maradj otthon!

Igen, megérti. De akkor is rémes.

Aztán a feltörő aggodalmat, félelmet az önsajnálat és ellenkezés váltja fel.

Zárkózz be! Kerüld az embereket! Nincs séta, nincs bevásárlás, nincs terefere szomszédasszonnyal, barátnővel, nincsenek családi összejövetelek – amik a szeretetről, s nem az ajándékozásról szólnak, ahogyan a legkisebb unokája szokta mondani. Szokta **volt** mondani... Nem találkozhat a gyerekeivel, unokáival.

Túl sok a „nincs” és túl sok a „nem szabad”. Ijesztő!

Nem elég, hogy félti a családot, a fiatalokat, a dolgozni járókat, az utazókat?

Már nem is találkozhat velük? Hát már ki sem mehet? Ez sem lesz?! Nem szabad?

Megfosztják sok-sok örömtől. Öröm nélkül hogyan tud majd élni?

És főként: akar így élni?

Elmosolyodik. Amikor ennyire háborgott, akkor is itt ült és nézelődött a napsütötte erkélyen, nézte lenn az utcán a dézsákba ültetett, karcsú, még csupasz fákat, hallgatta a biciklicsengőket, a sűrű forgalom zaját.

Aztán kis idő elteltével azt mondta magának: Nyugi! Ilyen kérdéseket nem teszünk fel.

Most szépen „fejben” rendet rakunk. Eddig hagytuk az érzelmeket uralkodni, most jöjjön az értelem!

Mindenek előtt: persze, hogy élni kell! Lehetőleg egészségesen. Ne jelentsünk még mi is gondot a családuknak azzal, hogy ápolásra szorulunk.

Tehát maradunk itthon. „Maradunk, maradunk...”- s azon veszi észre magát, hogy már dudorászik. Szépen elkezdi gyűjteni a jó dolgokat. Az öröm- pontokat.

Örülnie kell, hogy olyan korban él, amely bőségben kínálja a technika adta megoldásokat: a szeretteivel beszélhet különféle eszközök segítségével, sőt, láthatja is őket, vásárolhat, ügyeket intézhet s kapcsolatokat újíthat fel a világhálón.

Örülhet annak, amit már- már természetesnek érez máskor: hogy van víz, villany, gáz. A boltokban van áru s ha kicsit takarékon is, de működik az ország. Mindez biztonságot ad. Csak úgy, mint az utca fertőtlenítése, amit érdeklődéssel néz végig, több alkalommal is. Csak úgy, mint számos okos rendelkezés. Mint például az, hogy maradj otthon!

Milyen szerencsés is ő! Itt ez az erkély, tele virággal, szépen süt a nap, nézi lenn az utcán a dézsákba ültetett, karcsú, szépen lombosodó fákat, hallgatja az olykor elsuhanó biciklik csengőjét, a gyérülő forgalom zaját. Most főként időseket lát, hála istennek, szájkendőben. Ez az ő idejük.

Mennek a sarkon lévő piacra, boltba, húzzák a kerek kocsikat. Sajnálja őket, a nehezen járókat, cipekedőket, mert úgy gondolja nincsen családjuk, és nem tudják ellátni őket úgy, ahogyan őt az övéi. (Akik naponta érdeklődnek, keresik az alkalmat, hogy legalább az ajtóig eljöhessenek, biztonságosan letegyék a csomagjukat, amiben valami kedves figyelmesség is található...)

Tehát nézi a cipekedő öregeket s eszébe jut: „azoknak, akik bajban vannak, nem a magyarázataidra, elméleteidre van szükségük, hanem a szeretetedre. Inkább hallgasd meg őket és gondoskodj róluk.”

Igen. Nem büntetésként kell felfogni a karantént. Hiszen ez **lehetőség!** Új teendőkkal, új próbákkal.

Végigtelefonálja hát a magányos, idős lakótársakat. Kérdezi őket hangulatról, egészségi állapotról, a biztonságos fertőtlenítésről, az ellátottságról. A sétát pótló testmozgásról. Unokákról. A készülő ebédéről. Végül az itthon maradásról. Ez igen kényes kérdés korosztályában. Valami lényegestől érzik megfosztva magukat – ahogyan kezdetben ő is.

Az egyre felszabadultabb, egyre folyamatosabb társalgás, az egyre gyakoribb nevetések mutatják – nem veszik zokon az érdeklődést. Még azt sem, ha olykor kissé brutálisabban próbálja meggyőzni őket, ha már az ész érvek leperregnek. „Nem bírom ki idebenn! Nem tudom hordani a maszkot! Megfulladok!” - panaszolják. „Pedig a lélegeztetőgépen rosszabb lesz! „,- így a válasz...

A házi kapcsolatrendszeren keresztül kideríti, mindenkinek biztosított az ellátása. A házban lakó fiatalok is készségesen jelzik, szükség esetén segítenek.

Lassanként neki is van telefonos várólistája: rengeteg lakó, rokon, ismerős, régi barát hívja fel, akik szakmai magyarázatot, bátorítást kérnek vagy segítséget az információ özön értelmezésében.

Olykor aggodalmakat osztanak meg, Vagy egyszerűen csak együttérzésre, kedvességre vágnak. Ő igyekszik mindenki kérésének eleget tenni, és lelkesen magyarázza a fertőtlenítési irányelveket is, miközben lelki szemei előtt Semmelweis Ignác elismerő, bátorító mosolyát véli derengeni.

Üldögél az erkélyen, ami tele virággal, már egyre tovább süt a nap, nézi lenn az utcán a dézsákba ültetett, karcsú, szép lombos fákat, a távolban a csupa virág gesztenyefákat, s a néha – néha elsuhanó biciklik csengőjét, a gyérülő forgalom zaját.

Nagyon szerencsésnek érzi magát – mert nem tart példás rendet a háza táján. Meglepő számára, hogy az ismerősei közül milyen sokan panaszozzák az üres órák, a tétlenség nyűgét. Nos, neki aztán van tennivalója! Micsoda szerencse! Most van ideje szépen sorra venni a lakás különféle részeit, takarítani, majd rendezkedni iratok, fényképek, könyvek, edények, porcelánok, dísz tárgyak között... micsoda idő utazás! Mert minden darab felidéz valamit a múltból, az életéből, hogy aztán életének fontos, de már árnyakká vált szereplői éledjenek, meséljenek.

Egy területet hagy ki: a ruhás szekrényeket. Ezeket nem szereti. Majd... egyszer...

Kicsit úgy érzi magát itthon, mint iskolás korában az ötvenes évek szén-szüneteinek idején. Nem ment iskolába, otthon kellett maradni, úgy, hogy közben semmiféle betegség kínja nem zavarta.

Üldögél az erkélyen, ami tele virággal, sőt, pirosodó paradicsomokkal, egyre melegebben süt a nap. Figyeli az utcát, érdekes, mint egy film. Ismeri már a kutyákat, a sétáltatóikat, a környező házak lakóinak mozgását, izgul a tilosban parkolók miatt, délben figyelemmel kíséri a sok – sok ételszállító kifutó útvonalát.

Hol van már a kezdeti lázadás?

Úgy érzi megtalálta a feladatokat – vagy a feladatok találták meg őt?

Ezen még el kell gondolkoznia, mialatt itt ül az erkélyen, az egyre sűrűsödő akác meg hársfa illatban, az egyre hosszabb napsütésben, és nézi lenn az utcán a dézsákba ültetett, karcsú, szép lombos fákat.

Hát.. a ruhás szekrény egyelőre marad.

Azt jósolják, lesz második hullám is.

Jelige: Rémület a Retek utcában